

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Liepos 6-oji – Lietuvos valstybės diena

Iš Morkaus Evangelijos žinoma, jog visi apaštalai buvo paprasti žmonės, neturėję gero išsilavinimo ar didelių turtų. Tačiau jiems išties rūpėjo Dievas ir jie bandė suprasti, kaip Jis veikia pasaulyje. Daugelis jų – Andriejus, Petras, Pilypas, Natanaelis ir Jonas – buvo Jono Krikštytojo sekėjai (plg. Jn 1, 35–51), trokštantys suprasti jo mokymą apie Mesijo atėjimą. Nors geranoriški

Jėzaus mokinių pastangų suvokti Dievo veikimo ženklus neužteko, kad galėtų vesti žmones į Dievo karalystę, tačiau jie gebėjo atlikti svarbius vaidmenis Bažnyčioje, nes šiai užduočiai juos pasirinko pats Jėzus (plg. Mk 1, 16–20; 3, 13–19). Jis paskyrė juos būti Jo ambasadoriais pasaulyje, pasiūsdamas apaštalus padaryti Jo mokiniais visų tautų žmones. Būtent apaštalų (žodis „apaštalas“ reiškia „tas, kuris yra siunčiamas“) dėka krikščionybė plito įvairiose šalyse, pasiekdama, nors gana vėlai, ir Lietuvą.

Liepos 6 d. minime Lietuvos valstybės įkūrimo šventę, Mindaugo vainikavimą karaliumi. Lietuvos valstybingumas ne tik glaudžiai siejasi su Mindaugo vardu, bet ir su krikščionybės pradžia Lietuvoje. Istorikai teigia, kad jau anksčiau buvo susidariusi Lietuvos valstybė, sujungta vieno valdovo rankose, tačiau tikrų žinių nėra, kas buvo tie pirmieji valdovai. Pirmasis mums gerai pažįstamas Lietuvos valdovas buvo garsusis Mindaugas, vadintas išmintinguoju, pranokęs „savo epochą politine strategija, mentalitetu, dvasine jėga“. Kunigaikštis Mindaugas veikė gudrumu, klausta ir jėga, nes, be abejo, neatsirado nė vieno kunigaikščio, kuris būtų savo noru paklūęs kito valdžiai. Žinoma, kad apie 1240-uosius metus jis jau pats vienas valdė stiprią, suvienytą Lietuvos valstybę. Tačiau prieš Mindaugą susidarė galinga sąjunga: Livonijos ordinas, Voluinės kunigaikštystė, žemaičiai, jotvingiai. Savo priešininkų apgultas Mindaugas išsilaikė gan ilgai stiprioje pilyje, kurią kronikos vadina Voruta, tik todėl, kad susitarė su pavojingiausiu sąjungos nariu – Livonijos ordinu. Ordinas sutiko taikytis su Mindaugu tik tada, jei šis krikštysis.

1251 metais Mindaugas kartu su visa savo šeimyna ir artimaisiais bajorais priėmė krikštą. Tai buvo neišvengiama būtinybė. Kad dar labiau sutvirtintų Lietuvos kunigaikštystės valdymą, apsaugotų Lietuvą nuo kryžiuočių puolimų, ordinui padedant, su popiežiaus palaiminimu 1253 metais liepos 6 d. Mindaugas karūnuojamas Lietuvos karaliumi. Štai kaip kronikose aprašomas Mindaugo karūnavimas:

„Vargonai ir choras gieda „Tave, Dieve, garbiname“. Mindaugas ir Morta klūpo ant aukštino prieš altorių. Toliau Vaišvilkas, Ruklys ir Rupeikis (Mindaugo sūnūs), ir abi jo dukterys. Už jų stovi Daumantas, Traidenis, Treniota, Tautvila ir kiti kunigaikščiai, aukštesnieji Lietuvos ir užsienio svečiai. Kitame šone, priešais, Livonijos ir Kryžiuočių ordino magistras, riteriai, kunigai, vienuoliai. Kristijonas, dabar jau Lietuvos vyskupas, vadovauja karūnavimui. Jam padeda tėvas Vitas, taip pat jau vyskupas. Ant padėklų nešamos dvi karūnos – Mindaugui ir Mortai, kitos karališkos insignijos (karaliaus valdžios ženklai – karūnos, skėtras, rutulys su kryžiumi viršuje) ir atiduodama

pagarba. Baigęs maldas Kristijonas duoda ženklą, ir Kulmo vyskupas šventina karūnas, patepa Mindaugo ir Mortos galvas šventais aliejais, skaito atitinkamas maldas. Po to vieną karūną prineša prie Livonijos magistro, kuris iškilmingai atneša ir uždeda ant galvos Mindaugui. Procedūra pakartojama karūnuojant Mortą.“

Tai buvo svarbi valanda Lietuvos istorijoje. Lietuva, plati ir galinga valstybė su krikščioniu valdovu priešakyje, pasidarė lygi kitoms Europos valstybėms. Tiesa, už karaliaus vainiką Mindaugas turėjo leisti Livonijos ordinui užkariauti žemaičius, tačiau jų neišsivadėjo. 1260 metais Mindaugas atskirai pradėjo karą prieš vokiečius, gindamas žemaičius. Jis įsitikino, kad nei vokiečiai, nei krikščionybė jam neužtikrins taikos ir kad didžiausias Lietuvos priešas buvo ir tebėra kryžiuočiai. Surinkęs kariuomenę, drauge su Treniota nužygiavo varyti vokiečių iš latvių žemės, bet žygis nepasisėkė. Prasidėjo visokiausios intrigos. Artimiausias Mindaugo patarėjas Treniota, susimokęs su Daumantu, puolė Mindaugą ir 1263 m. nužudė pirmąjį ir paskutinįjį Lietuvos karalių bei du jo sūnus.

Taigi, Lietuvos valstybingumo, krikščionybės pradžia ir Mindaugo vardas neatskiriami. Mes turime prisiminti ir nepamiršti Lietuvos istorinės būtinybės, kuri tęsėsi per visą jos istorijos raidą – išlikti: išlikti kovoje su kryžiuočiais, išlikti kovoje su Rusijos caro priespauda, išlikti sovietų okupacijos metais. Nors Lietuva buvo gana vėlai pašaukta į Kristaus vynuogyną, lyginant su romėnų ir kitomis tautomis, kurios Kristaus šviesą pažino nuo apaštalų laikų, bet lietuviai gerai paruošė žemę Kristaus vynuogynui, jį užsodino ir aptvėrė. Todėl nebaisis buvo užkariavimai, okupacijos metais vykę tikėjimo ir vynuogyno niokojimo darbai. Vėl su didele meile ir pagarba kyla pakelėse kryžiai ir koplytstulpiai, auga žmonių pamaldumas, meilė Kristui ir Marijai. Pasididžiudami gali džiaugtis, kad dabartiniu metu mūsų Tėvynėje turime dvasios milžinų, kurie pasiaukojamai kovoja už mūsų jaunimo moralę, už savo krašto gerovę.

Mieli tikintieji, Kristus, siūsdamas apaštalus skelbti Dievo karalystę, jiems patikėjo savo darbą – skelbti Evangeliją, gydyti ligonius bei vaduoti velnio apsestuosius. Tikėdami Jėzumi bei Jo meilės įkvėpti, jie pakluso ir todėl Jėzaus vardu galėjo daryti neįtikėtinus stebuklus (plg. Mk 6, 13). Taigi šie paprasti žmonės buvo įgalinti nepaprastais darbais. Pakrikštyti Kristuje, mes taip pat buvome išrinkti ir „siunčiami“ skelbti gerąją Jėzaus naujieną kitiems. Ar tikite, kad Dievas jus, paprastas žmones, gali kvieisti kurti meilės karalystę bei teisingumą nuodėmės sužeistame pasaulyje? Ar tikite, kad Dievas palaimino jus „visokeriopa dvasine palaima“ (Ef 1, 3)? Tikėkite Dievo kvietimu ir stenkitės atsiliiepti! Pasitikėkite Dievo žodžiu ir būsite išganyti.

Mindaugas. Dail. J. Malinauskaitė, 1989 m.

Mindaugo krikštas. Nežinomas dailininkas, XVII a.

Marijona Obcarskienė

Tu – Lietuva

Kaip vieną Dievą, Motiną ir Tėvą,
Taip ir tave, Tėvyne, tik vieną aš turiu!
Iš savo dulkių Kūrėjo valioje man kūną tvėrei, –
Aš amžinu tapau tavo vaiku

Esi mažytis žalias pasaulio lopinėlis,
Smėlio krašteliu prigludęs prie Baltijos krantų,
Su karšta saule, lietumis ir vėjais,
Audrų išplautu geltono gintaro akmenėliu.

Krikščioniškajam spinduliui tavas šaknis palietus,
Išauginai gynėjų – didvyrių – kartas,
Kurių kraujas ir motinų ašarų lietūs
Plovė tavo amžių negyjančias žaizdas

Mūsų protėvių žeme, laisvės kovų švytury!
Svetimšalių valdovų suokalbais padalinta,
Suklupusi kovojai liepsnų nugairintoj juodoj naktį
Ir prisikėlei – teisiųjų maldomis ir aukomis apginta.

Riaumojant tankams, per pragaro gelmes
Kristaus šviesa mums laisvėn rodė kelią,
Kaip Meile sustabdyt baisias strėles, –
Ir išvadavo erškėčiuose įstrigusią avelę!

Tapai laisva, žaizdas nuplovusi savu krauju,
Visatoj plazdanti Dievo minties dulkelė,
Tačiau nuliūdusi, lyg motina netekusi vaikų,
Viltinčiai laukianti žvelgi į platų kelią

Tėvyne – Tu mūsų pasaulis! Mes tavam laukime
Tikėjimo dvasioj vilties liepsną išvysim,
Ir, kol Žemė alsuoja visatos ritme,
Nors ir dulkėm pavirtę – viesulais sugrįžim!

Už Dievą, Tėvyne, šeimas, vaikelius,
Užgesusias širdis po trispalve tava,
Suklupę po kryžium suvienykim dvasios ginklus,
Kad po saule išliktum ir TU – LIETUVA!

Dievo Gailestingumo metai

Adelija

Gailestingumas tampa Kūnu ir Krauju

Gailestingumas pasirengęs viskam: vyksti į pasaulio kraštą, nusileisti į žmonijos tamsiausias vietas, pasiekti kad ir patį pragarą. Kaip Jis gali likti bejausmis ir neprieinamas? Jis turi būti liečiamas ir pats liesti, savo rankomis gydyti žaizdas.

Gailestingumas gimė tą vakarą, kai amžinoji Meilė persirengė Gailestingumu. Neradęs kito būdo, kaip nusileisti mūsų skurdo gelmėn, Gailestingumas galį gale prisiima mano rankas, mano kojas, lūpas, ausis, veidą, kad galėčiau savo akimis Jį matyti, savo ausimis Jį girdėti, savo rankomis Jį liesti. Jis gyvas! Gailestingumas tampa kūnu ir krauju.

Jis gimsta grotoje patį vidurnaktį, kad visos mūsų naktys būtų nušviestos. Gimsta pakelėje, kad prisijungtų prie mūsų, keliaujančių savo keliais. Gimsta vienuoje, kad išsigyventų į viso-

keriopą mūsų vienatvę. Grotos gilumoje vidurnaktį Gailestingumas gauna kitą vardą – Jėzus. Jis reiškia Meilė gelbsti. Argi išgelbėti nereiškia ir pašventinti, pašlovinti? Toji šlovė, nuaušta iš naktį gimusio vaikelio skleidžiamų Gailestingumo spindulių, nušviečia subėgusius piemenis, perkeičia juos savo šviesa.

Taip Tėvas atsiunčia Tą, kuris Jam už vis brangiausias. „Kad mirtimi sunaikintų tą, kuris turėjo mirties valdžią, tai yra velnią, ir išvaduo-tų tuos, kurie, bijodami mirties, visam gyvenimui buvo patekę į vergiją“ (Žyd 2, 14). Pažvelk į Jį, vaikščiojantį mūsų keliais ir „gydantį visus velnio pavergtuosius“ (Apd 10, 38). Jis neišrauna raugių, bet tampa kviečio grūdų tose širdyse, iš kurių piktasis iškniša, kas buvo pasėta (Mt 13,29).

Kas yra atlaidai?

Katalikų Bažnyčia, kurią įsteigė Kristus, yra pavesta pasaulyje skelbti Gerąją Naująją – Evangeliją. Bažnyčia, vedanti savo narius į išgany-mą, turi įvairias priemones šiam tikslui pasiekti. Savo veiklą ji vykdo septyniais Kristaus įsteig-tais sakramentais – regimaisiais ženklais, kuriais gaunama Dievo malonė. Jai patikėta misiją Bažnyčia vykdo ir sakramentalijomis, įvairiomis mal-dingumo praktikomis bei atlaidais.

„Atlaidai yra laikinosios bausmės už nuodėmes, kurių kaltė jau panaikinta, atleidimas Dievo akivaizdoje; jį gauna aiškiai nurodyto-mis sąlygomis tinkamai pasirošęs krikščio-nis, tarpininkaujant Bažnyčiai, kuri, būdama atpirkimo vaisių dalytoja, turi galią skirstyti ir suteikti atlyginimo malonę iš Kristaus ir Jo šven-tųjų nuopelnų lobyno. Atlaidai esti daliniai arba visuotiniai, žiūrint, ar jie atleidžia tik dalį laikinosios bausmės už nuodėmes, ar ją visą. Atlaidai gali būti pritaikyti gyviesiems arba mirusiesiems.“

Daugelio žmonių sąmonėje ir atmintyje nuo pat vaikystės yra išlikę įspūdžiai ir atsiminimai iš gimtojoje ar kitose parapijose vykusių atlaidų. Tie mūsų vaikystėje palikę įspūdį atlaidai taip pat turi savą apibrėžimą, kurį, tiesa, daugelis se-

niai žinome kaip šv. Antano, šv. Petro ir Pau-liaus, šv. Onos, Škaplierinės ar Škapliermos ir daugybė kitų atskirų šventųjų vardais pavadin-tų tokių atlaidų. Žinoma, kyla klausimas, kodėl esti toks atlaidų pavadinimas ir ką gi jis iš es-mės reiškia?

Atlaidais taip pat vadinama Bažnyčios šventė, dažniausiai siejama su Švč. M. Mari-jos ir šventųjų gyvenimu. Tą dieną tikintieji, atlikę Bažnyčios nustatytas apeigas, gali gauti nuodėmių atleidimą ir pelnytį atlaidus sau bei mirusiesiems. Tai taip pat parapijinė šventė, rengiama kurio nors šventojo garbei ir vadinama jo vardu.

Atlaidai suteikiami arba, kitaip sakant, juos gali laimėti tas žmogus, kuris atvykęs į bažnytinę šventę išpildo atlaidams laimėti nustatytas sąlygas. Šias sąlygas nustato Apaštalo Sostas, Apaštališkoji Penitenciarija – viena iš popie-žiaus vardu vykdančių savo misiją Bažnyčioje kongregacijų. (iš Katalikai.lt. portalo)

P.S. Šiomet Telšių vyskupas Jonas Bo-ruta kviečia visus į Žemaičių Kalvarijos di-džiuosius atlaidus, kurie kaip ir kasmet nuo liepos 1 dienos vakaro iki liepos 12 dienos vyks Žemaičių Kalvarijos šventovėje.

Siūlome perskaityti

Žmogus prasmės akivaizdoje

Autorius: Viktor E. Frankl

Leidimo metai: 2010

Leidykla: Katalikų pasaulio leidiniai

Klausimas apie žmogiškosios egzistenci-jos prasmę mūsų visuomenėje tampa vis svarbesnis ir opesnis. Turbūt nėra kito mokslinin-ko, visą gyvenimą taip nuosekliai gvildenusio šį klausimą, kaip Vienos psichiatras Viktoras E. Franklis. Jo logoterapijos tikslas – padėti žmonėms atrasti savo gyvenimo prasmę. Franklis kuria šį psichoterapijos metodą oponuoda-mas tradicinės psichoterapijos atstovams. Ta-čiau logoterapija nesiekia būti psichoterapijos pakaitalu; jos uždavinys – teikti pagalbą žmo-nėms, „kenciantiems dėl beprasmiškos gyvenimo“.

Knygoje pateikiamos Viktoro E. Franklio, logoterapijos ir egzistencinės analizės pradinin-ko, 1946–1976 m. išsakytos mintys, kviečian-čios visus pamatyti pasaulio pasiligojimo prie-zastis ir užkirsti kelią katastrofai. Jų spektras labai platus: nuo filosofinių ir antropologinių logoterapijos metodo pagrindų, jo vietos ir reikš-mės tarp kitų psichoterapijos krypčių, iki prak-tinio šio metodo taikymo kasdieniame gyveni-me. Antrame skyriuje skaitytojas ras V. E. Franklio tekstų fragmentus iš kitų jo knygų, glaustai paaiškinančius autoriaus pažiūras ir vartojamus termi-nus.

V i k t o r a s

E. Franklis, gimęs

1905 m. Vienoje ir

1997 m. ten miręs,

buvo Vienos uni-

versiteto neurolo-

gijos ir psichiatri-

jos profesorius.

Taip pat profeso-

riavo Harvardo

universitete, Dalase

ir Pitsburge

(JAV). Pagrindė

logoterapiją, dar

vadinamą „trečiaja

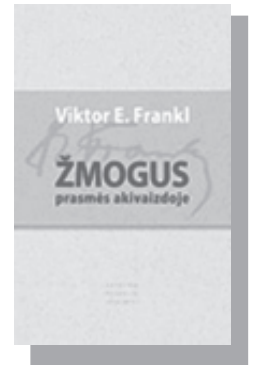
Vienos psichoterapijos kryp-

timi“, buvo Tarptautinio San Diego universite-

to (Kalifornija) logoterapijos profesorius.

Knygą galite išsigyti Šv. Kazimiero kny-

gyne Kaune, Vilniaus g. 3

Parapijos gyvenimo atspindžiai

D. Drašutavičienė, V. Šilingienė, E. Damanskis, pirmąkart priėmusių Eucharistiją vaikų tėveliai

Pirmoji Šv. Komunija Kristaus Prisikėlimo parapijoje

Mūsų parapijoje pasirošimas Susitaikinimo ir Pirmosios Šv. Komunijos sakramentams vyko nuo 2010 m. spalio mėn. ir baigėsi Susitaikinimo sakramento priėmimu bei Pirmosios Šv. Komunijos šventę paskutinį gegužės mėnesio sekmadienį ir jo išvakarėse. Pateikiame keletą ištraukėlių iš vaikų tėvelių pasisakymų apie šį pasirengimo laikotarpį ir šventę.

Kiekvieną sekmadienį, 12.30 val., Kristaus Prisikėlimo šventovėje – šv. Mišios, skirtos vaikučiams. Laibais, tyrais balseliais atliekama giesmė pasitinka šv. Mišias aukojantį kunigą. Perskaitęs Evangeliją, jis ima į rankas mikrofoną, nusileidžia nuo pakylės ir užmezga pokalbį apie Dievo žodį su jauniaisiais giesmininkais vaikams suprantama kalba. Vyksta pasirošimas Pirmajai Komunijai. Atrodo, sėjėjas beria grūdus į išpurtą dirvą – mokinuko širdį. Dvasininkų ir seselių darbas yra kaip žemdirbio – ilgas ir kantrus, kad tikėjimo daigų nesunaikintų pasaulio siūlomi lengvabūdiški malonumai, pirmieji išbandymai.

Kai pagaliau atėjo pirmosios išpažinties diena, bažnyčioje – jaudinantis bruzdesys: prie klausyklų rikiuojasi eilutė jaunimo, vieni susikaupę laukia savo eilės, kiti iškaitę atlieka atgailą. Šiandien mažutėliai, kunigo padedami, atidžiau pažvelgė į savo sielą, įvardijo tai, kas neramina, ir pajuto džiaugsmingą lengvumą.

Penktąjį Velykų sekmadienį ir jo išvakarėse Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje buvo švenčiama parapijiečių vaikų Pirmosios Komunijos šventė. Baltomis suknelėmis ir vainikėliais pasipuošusių mergaičių, kostiumuotų su žvakėmis rankose berniukų, kunigų, tėvelių ir kitų šventės dalyvių maldų ir giesmių fone visoje bažnyčioje spindėjo nenusakomai skaidri ir iškilminga atmosfera. Neperstojantis fotoaparatus ir filmavimo kamerų blyksčių mirgėjimas, „parapijų“ keliamas bruzdesys nesugebėjo nustelbti tiesiog iš visos aplinkos sklindančios meilės, ramybės ir šventumo dvasios. Vaikai su jauduliu laukė, kada priims Viešpatį į

savo širdį. Tokia reikšminga ši diena visai šeimai!

Šventės dalyvius, kaip lauktus svečius, klebonas mons. Vytautas Grigaravičius (šeštadienį), vikaras kun. Nerijus Šmerauskas (sekmadienį) sutiko prie durų ir palydėjo iki altoriaus. Labai jaudinantis momentas, kai tėveliai laimino besirengiančius Pirmajai Šv. Komunijai savo sūnelius ir dukreles. Tėvai taip pat buvo įtraukti į Eucharistijos šventimą: skaitė skaitinius, nešė atnašas. Šv. Mišių kulminacija tapo akimirka, kai susikaupę ir surimtėję vaikai priėmė Švenčiausiąjį Sakramentą – Dievo Kūną.

Po šv. Mišių visi vaikai, priėmę Pirmąją Komuniją, kartu su gražiausiais palinkėjimais iš kunigo rankų gavo pažymėjimus ir prisiminimui nusifotografavo kartu su klebonu mons. Vytautu Grigaravičiumi, vikaru kun. Nerijumi Šmerausku, ses. Irena ir ses. Birute. Tikimės, kad ši diena mūsų vaikų gyvenime liks vienu svarbiausių įvykių. Juk žmogus, turintis gilų tikėjimą ir dvasinę išmintį, įgyja pranašumą siekti tokių tikslų, kuriuos įgyvendinti pajėgi tik entuziastinga, pakylėta ir ryžtinga žmogaus dvasia. Tikime, kad Bažnyčia, sutelkusi šeimas, ir toliau liks joms traukos centru, Gyvąja Duona. Ne tik pamaldos, bet ir tikros kultūros renginiai bei jautrumas pagalbos reikalingiems žmonėms suburia tikinčiuosius po jos stogu. Ir džiaugsmo, ir vargė dangiškasis Tėvas mus priglaudžia prie savo mylinčios širdies!

Mes esame labai dėkingi parapijos katechetei ses. Irenai, kurios meilė ir kantrybė lydėjo mūsų vaikus iki pat Pirmosios Komunijos šventės. Vaikai ne tik išmoko esmines katalikiško gyvenimo tiesas, bet ir mokėsi šiomis tiesomis vadovautis gyvenime. Smagu paminėti ir tai, kad nebuvome palikti nuošalyje ir mes, vaikų tėvai. Kiekvieno mėnesio trečiąjį sekmadienį su ses. Birute rinkdavomės Kristaus Prisikėlimo bažnyčios patalpose, kur kartu pasimeldavome ir gilindavomės į esmines tikėjimo tiesas, bandydami jas geriau pažinti bei suprasti. Jei tėveliai dalyvauja parapijos gyvenime, pamaldų lankymas pamažu tampa šeimynišku susitikimu Dievo namuose, o ne formalia pareiga.

Rima Lipšienė

Kelionė į Šiaulių kraštą

Jau tapo tradicija, kad birželio mėnesį pagyvenusių žmonių sambūrio dalyviai vyksta į kelionę po Lietuvą. Šiemet nutarėme aplankyti Šiaulius. Kartu su senjorais jau antrus metus keliauja „Gimtinių“ choro nariai. Birželio 9-osios ankštų rytą susirinko penkiasdešimt puikiai nusiteikusių keliauninkų. Klebonas monsinjoras Vytautas Grigaravičius atėjo išlydėti, palaimino ir pailkėjo laimingos kelionės.

Iki Šiaulių tolimas kelias, tad neleidome laiko veltui. Pasakojau Šiaulių miesto istoriją, kurios pradžia ir miesto gimtadienis – 1236 m. rugsėjo 22 diena. Keliajome istorijos keliais nuo XIII amžiaus iki šių dienų, kaip augo ir keitėsi Šiauliai, kokie įvykiai buvo reikšmingiausi miesto augimui, kuo nusipelnė miestui Antanas Tyzenhauzas, Lietuvos ir Lenkijos valdovas Stanislovas Augustas, kokie herbo simboliai, kaip kito miestas XIX – XX amžiuje, o labiausiai tarpukario metais, kaip išaugo ir tapo kultūros centru šiaurinėje Lietuvos dalyje.

O kaip nepapasakoti Kryžių kalno istorijos! Ji jaudina kiekvieną ir mena ne pačius geriausius laikus: kada buvo pastatyti pirmieji kryžiai, kaip draudė juos statyti carinė valdžia, dar labiau kalnas buvo niekinamas ir naikinamas sovietinės okupacijos metais. Tačiau kryžiai kilo, niekam nepavyko sunaikinti, o atgavus Nepriklausomybę į Kryžių kalną ėmė plaukti piligrimai. Čia lankėsi ir popiežius Jonas Paulius II, kurio paraginimu prieš dešimtmetį pastatytas ir pašventintas Pranciškonų mažesniųjų brolių ordino vienuolynas.

Pirmasis keliauninkų sustojimas – Žaliūkų vėjo malūnas. Tai neseniai atvėrusi duris malūnininko sodyba, įsikūrusi mies-

to viduryje. Šis vienintelis išlikęs ir saugomas medinės architektūros technikos paveldo objektas Šiauliuose ir pirmasis grūdų apdirbimo istorijos muziejus Lietuvoje. Čia atgijo Danielių – buvusių malūno savininkų – kasdienybė. Malūnininkas mums aprodė malūno ekspoziciją, supažindino su unikalią įrangą, papasakojo apie malūne vykusį gyvenimą, pakvietė į malūnininko trobą. Paragavome ir skanios duonos.

Šiaulių įžymybė – Chaimo Frenkelio vila. Tai vienintelis Šiauliuose bei vienas iš nedaugelio Lietuvoje XX a. pradžios modernio architektūros statinių. Dėmesį traukė pastato fasadas ir interjeras, istoriniai faktai ir ekspozicijos: Rytų meno, Karalių, Dvarininkų portretų salės, biblioteka, Geltonoji ir Žalioji svetainės ir retrokino salė „Kapitol“, stilizuota garsios prieškarinio Šiaulių bendrovės „Dubysa“ vitrina, Br. Šapiro laikrodžių ir juvelyrinių dirbinių parduotuvė bei dirbtuvė.

Sielai atgaivą patyrėme Šv. apaštalo Petro ir Povilo katedroje, kurią vyskupas Motiejus Valančius vadino „puikiausia

ant visų Žemaičių“. Iš tolo akį traukė 70 metrų aukščio baltas bažnyčios bokštas. Apie katedros istoriją mums papasakojo jos zakristijonas Visvaldas Kaušas. Pakilome prie vargonų ir sugiedojome „Marija, Marija“.

Kryžių kalnas. Pirmiausia aplankėme vienuolyno koplyčią ir pasukome į legendinį Kryžių kalną. Nebe pirmą kartą daugeliui keliauninkų čia tenka lankytis, bet kiekvienas apsilankymas suteikia progos ne tik susikaupti ir išsakyti savo intencijas, bet suteikia stiprybės, vilties, tikėjimo, kad visus sunkumus galima išverti, galima viską įveikti. Kryžių kalnas pilnatviškiau padeda suvokti Išganytojo kryžiaus slėpinį, jį susieti su savo, su tautos, su visos žmonijos gyvenimu, jame išvelgti ne tik kančią, mirtį, bet ir iš nuodėmės išvaduojantį prisikėlimą. Čia kaip niekur kitur suskamba ištikima Dievo meilė žmonėms.

Paskutinis mūsų kelionės objektas – Dargaičių kaimas. Tai gyvas kaimas, kuriame vienintelė gatvė išsirikiavusios 28 sodybos. Mes svečiavomės 150 metų senumo troboje, išgirdome šeiminkės pasakojimą apie kaimą, buvome pavaisinti senoviškais valgiais: barščiais su namine duona, silke, kepta žarijose, arbata ir tik ką iškeptomis bandelėmis. Viskas visiems buvo labai skanu. Pasisotinę perėjome į kitą gatvės pusę, susėdome po šimtamečiais klevais, grožėjome kvepiančiais bijūnų krūmais ir dainavome. Juk kaip nepadainuoti mūsų gražių ir nepabostančių dainų, kai aplinka mena senovę, kai pasislėpė medžių pavėsyje nuo kaitrios saulės.

Dainavome ir autobuse, dalijomės išpūdžiais, nuovargio – kaip nebūta! Juk daug pamatėme, sužinojome, praturtėjome, pasisėmėme ne tik žinių, bet ir dvasiškai sustiprėjome.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius;

redakcijos nariai: Rima Lipšienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė, Aldona Narušienė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis